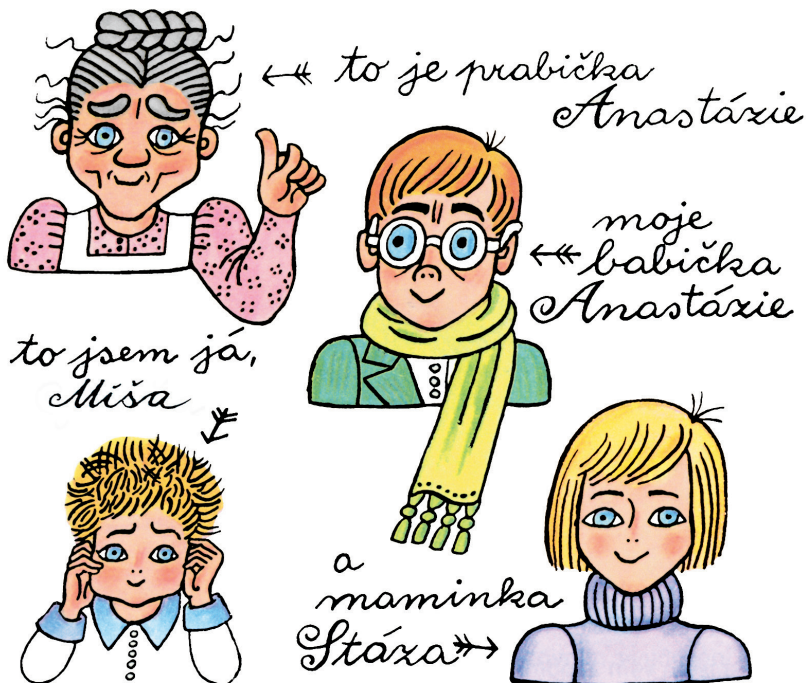

Ježek s mezerou

První, co prabička řekla, když mě uviděla ve dveřích, bylo: „Pro pět ran do hlavy!“

Asi jsem zapomněla říct, že prabička je babička mé maminky. A taky maminka mé babičky. Ale moje to je prabička, protože říkat někomu pra-ba-bič-ko je zbytečně dlouhé.

Když prabička řekla: „Pro pět ran do hlavy,“ tak potom spráskla ruce, až to zaprášilo, protože jak zrovna pekla buchty, tak je měla od mouky, a ještě řekla, že ta Stáza nebude mít nikdy rozum.

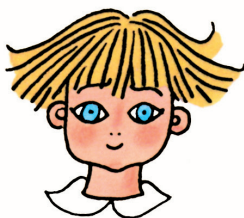
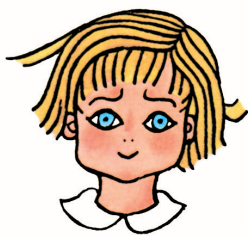
Stáza je moje maminka, ale správně se jmenuje Anastázie. Mně to jméno připadá děsně starodávné, ale babička je taky Anastázie a prabička je taky Anastázie. Já jsem měla být taky Anastázie, ale nakonec to vyhrál tatínek, a tak se jmenuju Míša.

Asi jsem vám zapomněla říct, kde jsem se u prabičky vzala. Dneska je totiž první den prázdnin a já tady u ní v Oujezdci budu celé léto, protože se mně právě narodila sestřička a maminka říkala, že mě doma nemůže potřebovat. Sestřička se jmenuje Anastázie.

Když jsem se prabičky zeptala, jak to myslela, když řekla, že moje maminka nebude mít nikdy rozum, tak mi ukázala prstem od těsta na hlavu a zeptala se: „Co to má znamenat?“

Asi jsem vám zapomněla říct, že mně maminka před odjezdem ustříhla copy, aby prý se

mnou neměla prabička česání. Jenže mně ustříhla jeden víc a druhý míň, takže to pak musel tááínek zarovnávat, a jak to pořád nemohl trefit, tak se do toho přimíchala babička, jenže té se třásla ruka, a tak je nakonec dědeček všechny odehnal, jenže ten pak po chvíli stříhání už jenom tak pomalu kroutil hlavou a říkal, že prý ho k tomu stříhání měli zavolat prvního, že prý by jim to byl rozmluvil. Takhle prý už jen mohl

∩ ←
to je zub

Prostě mám
ježka

zachránit, co se dalo, aby to bylo aspoň trochu ke koukání.

Prostě mám ježka.

Když jsem to prabičce vysvětlila, tak řekla, že vždycky říkala, že jsou v tý Praze všichni blázni, co s těma dětma dělají. Ale ona prý si poradí.

Bylo mně jí líto, a tak jsem jí povídala, ať si z toho nic nedělá, že mi to zase naroste. A aby tomu věřila – ona mi totiž často nevěří –, tak jsem si vymyslela, že Čelakovský z naší třídy dostal vši, a sice od rybiček, jak je pro ně pěstoval k žrádlu. Pak se musel dát dohola a dneska má tisíckrát víc vlasů nežli předtím.

„Tak to leda,“ povídá prabička. A hnedka přestala vypadat tak utrápeně.

Abych ji potěšila ještě víc, tak jsem jí řekla, že jsem ty copy beztak zachránila.

„Prosím tebe?“ zavrtěla prabička hlavou.

„Na památku,“ přikývla jsem. „Do krabice po větrových bonbónech. A ještě v ní mám tenhle jeden zub,“ ukázala jsem jí pořádnou mezeru, co mám vepředu v puse.